

Следващата голяма война препускаше към нас с ужасяваща скорост, а Испания беше на колене. Чувствах се толкова съкрушена, отчаяна и безсилна, та неочаквано за себе си взех, че писах на Ърнест. Пратих телеграмата не до дома му в Кий Уест, а до любимия му бар „Мърляча Джо“, сигурна, че ще стигне до него, както и стана.

– За последен път – казах му, когато се свърза с мен по телефона в Сейнт Луис. – Всичко отива по дяволите и трябва да сме там.

Чух, че гласът ми трепери, и нямаше начин да не го изплаша. Сама себе си плаших. Бях подготвила куп аргументи и никак не се свенях да умолявам, но той само каза:

– Щом пристигнеш в Барселона, извести ме и ще те намеря.

Мигом се почувствах по-стабилна, сърцето ми спря да блъска. Отново можех да дишам.

– Добре – отговорих му. – Така ще направя.

– Още нещо, Марти.

– Да?

– Когато всичко това свърши, ела с мен в Куба. Страните, които харесваме, скоро ще се сгромолясат и нищо вече няма да е същото.

Дотам се бях докарала, че сълзите ми веднага бликнаха.

– Казахме си, че никога няма да имаме Куба.

– Защото се мъчехме да бъдем смели. Работата е там, че не знам мога ли да живея без теб.

Буквално ме повали като с кроше.

Разбира се, аз чувствах същото, при това отдавна, но какво означаваше да желаш нещо? Да копнееш за него? Той не ми даваше обещания, защото не можеше.

– Сега е трудно да се мисли за бъдещето – казах му. – Почти е невъзможно да повярвам, че някога отново ще стане хубаво. Когато войната дойде за всички, ще е най-невъобразимото зло. Чел си какво пишат за Хитлер тези дни. Той е по-лош дори от Франко.

– Ето защо единственият ни правилен избор е да сме един до друг. Ти си най-силната жена, която познавам. Коя друга бих пожелал в моето убежище?

Бях твърде разчувствана, за да му отговоря. Малко след това приключихме разговора си, а аз запалих нервно цигара, като си преповтарях казаното от него. Куба. Заедно. Кое би могло да е по-невъзможно, сравнено с тази комбинация от думи? Щастие и мир може би. Бъдещето и ние, закотвени в него и напълно защитени.

На 21 ноември 1940 г. в един ресторант с леко проядени от молци столове в Шайен, Уайоминг, станах третата госпожа Хемингуей. За вечеря имахме печен лос и сносно шампанско, най-доброто, което можеше да се намери в радиус от сто и петдесет километра. И двамата бяхме замаяни, развълнувани и определено изпълнени с надежди.

Ърнест беше разведен само от две седмици, но аз си поставих за цел да не мисля за това. Опитвах се да забравя думите на майка ми, че той просто не знае как да живее неженен, и колко трудни бяха последните месеци покрай разправиите му с Полин за пари, защото не им беше останало за какво друго да се карат.

* * *

Бяхме прекарвали четири години заедно – живяхме в грях, ако щете, но също така с чест и достойнство. Сега щяха да ни обвързват строгите закони на брака. Но така или иначе, вече бяхме съпрузи. Можех единствено да очаквам смело бъдещето, да си пия шампанското като добро момиче и да бъда опияняващо радостна.

После се отправихме на изток с чисто новия буик на Ърнест, който по изключение този път не беше черен, а в блестящ цвят с наименование „райско зелено“. Ърнест изглеждаше щастлив и облекчен – направо безтегловен, – когато седна зад волана, сякаш този символичен нов брачен пръстен го държеше на мястото му и отново пораждаше у него увереност в живота. Моят собствен пръстен бе самата прелест – платинен, с инкрустирани малки диаманти и сапфири, купен с парите от новата книга. Беше толкова красив, че почти се боях от него. Постоянно го поглеждах, сякаш можех да го заловя да се превръща в нещо друго.

* * *

Пътуването от Шайен до Ню Йорк ни отне близо седмица. Ърнест ми беше обещал меден месец там в „Баркли“. По пътя разговаряхме за следващата книга, която искаше да напише. Имаше идея да представи Гълфстрийм фактологически и психологически, както бе подходил към коридата в „Смърт следобед“.

– Много бих искал да напиша и нещо за момчетата – каза той. – Още не знам какво точно, може да е приключенска история. Четиво, което ще им е интересно.

– Това би означавало много за тях. И сега, разбира се, но и в бъдеще. Ще го приемат като твой завет.

– А твоята работа как върви?

За миг се поколебах как да му отговоря. Толкова зает беше в последно време, че не помнех кога за последно сме обсъждали мои неща или ме е молил да прочете страници.

– Доста съм напреднала с разказите. Може да са мрачни за твоя вкус, но аз си ги харесвам.

– Нямам намерение да ти казвам какво да пишеш. Просто се опитвам да се грижа за теб.

– Разбирам. – Вперих поглед в ожънатите поля на Небраска, сребристи от падналата слана. Земята се простираше безкрайна, празна и ненакърнена. – Но сякаш трябваше да науча всичко наново с тази книга. Последната ми разби сърцето. Забравила съм как да се доверявам на собствените си инстинкти.

– Знам. Не всички книги те разтрошават на парчета обаче. Това ти го гарантирам.

Лесно му беше да го каже. Бе яхнал най-славната вълна в живота си. Преглътнах мъчително и промълвих:

– Просто ще трябва да се стегна, да си напиша проклетата книга и да поема риска като всеки друг.

– Мисля, че трябва да я предложиш на „Скрибнърс“, когато си готова. Макс ще я представи както трябва и ще уважи замисъла ти. Не казвам, че се налага да го решиш на момента. Просто го имай предвид.

Той имаше намерение да ме подкрепя и закриля, ако може, от нов провал. И все пак усещах сянка на неловкост.

– Какво стана с идеята ти, че не бива двама писатели от едно семейство да използват същото издателство?

– Май нямам доверие на никой друг. В случая говорим за съпругата ми.

* * *

„Баркли“ беше любимият хотел на Ърнест в Ню Йорк и в апартамента ни там той се държеше така, сякаш се намираше в собствената си дневна. Често оставяше отворена вратата към коридора и канеше всевъзможни стари приятели, хора от литературните среди, спортни знаменитости и журналисти, които молеха за интервюта. Едва успяхме да зареждаме барчето. Телефонът не спираше да звъни.

Естествено, разбирах потребността му да приема всеки в този момент – животът бе на негова страна и целият град говореше за книгата му. Но аз се

чувствах по-изтощена и раздразнена дори отколкото в Сън Вали. Мъжът ми принадлежеше на всички и явно това му харесваше. Къде бяха изчезнали покоят и личното ни пространство?

– Налага ли се през цялото време да сме на показ? – възроптах в един момент.

– Не че се налага, но не мога да си пожелаая всичко това да изчезне прекалено скоро. Не можеш ли да потърпиш още малко?

– Ще се опитам – обещах.

Но се чувствах изцедена. Като че нямаше и един момент, в който някой да не нахлува през вратата, за да иска нещо – интервю, снимка, пиетие. Никога не оставахме сами и понякога едва разпознавах двойката, в която се бяхме превърнали за рекордно кратко време.

Единствената компания, на която се радвах, беше Бамби, когато дойде от училище през два от уикендите. Ърнест реши, че ще е забавно да му даде няколко урока по бокс в гимнастическия салон на Джордж Браун на Западна петдесет и седма улица, негово любимо място от години. Отидоха там, облечени в сиви трика от ластична тъкан, с кърпи, метнати през раменете, и прекараха часове да тренират с крушата и да работят върху движението на краката. Ърнест вярваше, че боксирането е един от най-добрите начини човек да поддържа формата си и да изхвърля с потта си поетия алкохол. Доколкото знаех, Бам дори скришом не близваше алкохол и вече бе един строен и здрав младеж, но приемаше това въвеждане в чисто мъжката обител като важен ритуал. Прекрачил бе прага на зрелостта и вече имаше право да е там.

Но къде беше моето място? Това изобщо не ставаше ясно. Почти моментално ми омръзна да бъда показвана като новата съпруга. В апартамента ни беше невъзможно да се работи при толкова много гости, така че един ден, отчаяна от непрестанния им поток, си уредих среща за обяд с Чарлс Коулбау от списание „Колиърс“.

– Има ли някаква възможност да получа задача? – попитах го, докато ядяхме коктейл от скариди в Руската чайна.

– Предстои да се отразяват Бирманският път и войната в Китай, но не бих и помислил да пратя теб – отвърна той.

– Китай? – Разтреперих се от вълнение. Трудно ми бе да се удържа на стола си. – А защо не?

– Ти си младоженка, Марти. Или не си чула?

– Това, че съм се омъжила, не значи, че съм умряла. Работата ми си остава толкова важна за мен, колкото е била винаги.

– Добре де, добре, не се засягай. Просто си мислех, че няма да си свободна да пътуваш сега. Нормално е да го допусне човек.

Да, нормално беше, но аз имах спешна нужда да уловя този шанс, докато още можех, да извоювам нещо за себе си, преди да бъда напълно погълната от кариерата на Ърнест и неговата слава.

– Ще намеря начин да се освободя.

* * *

Макар че Китай и Япония от десетилетия воюваха за ресурси, през 1937 г. започна повсеместна война, а сега японците бяха окупирали почти две трети от Република Китай, включително крайбрежието. Единственият начин да се вкарат продукти в страната беше Бирманският път, простиращ се на 1154 километра през пресечен планински терен и свързващ Кунмин с Лашио в Бирма, а по-нататък и с Рангун. Великобритания изпращаше помощи на Китай от самото начало на конфликта същевременно защитаваше своята колония Бирма, но от известно време и Рузвелт се бе ангажирал. Подкрепата за Китай бе начин страната да се подсигури като важен съюзник сега, когато Япония се бе присъединила към силите от Оста. На никого не му харесваше да мисли, че Япония може да ни нападне открито, но би било наивно да се пренебрегне такава възможност. Бирманският път имаше богата история – много важна при това – и аз държах да съм тази, която ще я разкаже.

Когато се прибрах в апартамента, Ърнест преглеждаше купчина списания за нови отзиви, а Бамби поглъщаше обяд за шестима, поръчан чрез румсървис. Моментът не беше идеален, но реших, че присъствието на момчето ще поразреди малко напрежението, ако разговорът не тръгне добре. И той наистина не тръгна.

– Китай? – изръмжа Ърнест. – Ти май се лепиш като муха на мед по лишенията и трудностите.

– О, престани. Невероятна задача е. В Далечния изток се случват толкова много неща, а аз открай време си мечтая да отида там. От дете още. Всички тези названия... Хонконг, Сингапур, Гуам. Ориентът. Не е ли примамливо?

– Някой е чел твърде много Съмърсет Моъм. – Той присви очи. – Що за меден месец ще е в Китай?

– Меден месец? Значи и ти би дошъл? – Беше ме изненадал.

– На мен ми звучи върховно, Марти – обади се Бамби от стола си.

– Наистина ли можеш да се освободиш сега? Аз ще се справя и сама. Още помня как.

– Имам подписан договор, ако не си забравила, в който твърдиш, че никога повече няма да ме напуснеш. Съществува и друг договор, в случай, че изобщо го помниш. Думи, изговорени в Шайен. Май няма друг начин да бъда с жена си.

– Естествено, че не съм забравила. – Отидох и обвих ръце около врата му, трогната, че отстъпи, вместо да се кара с мен. Че ще ме последва за разлика от почти всеки друг път. – Благодаря ти. Ще е прекрасно да си там.

* * *

Ърнест винаги казваше, че за всичко си има сезон. Сезон да обичаш и да бъдеш обичан. Да работиш и да дадеш покой на костите и на духа си. Да мечтаеш и да се съмняваш, да се боиш и да летиш. Какъв сезон бе този, ако не на разруха. На пълно поражение. В продължение на седем години Ърнест бе не просто в сърцето и ума ми, а буквално в кръвните ми клетки. А сега трябваше да се науча да живея без него. Как? Къде можеше човек да си направи такава ампутация, а после да си тръгне жив и да си остане същата личност?